

Skeppets, flottans, eskaderns b. är St. Dominogo, Rio Janeiro, o. s. v. — *Syn.* Bestämmelse-ord. — *e)* Naturligt anlag. *Hvar och en bör följa sin b. Låt bli att öfva musik, det är icke din b.* — *Syn.* Se *Anlag*. — *f)* Det, hvartill något af Försynen blifvit ämnadt. *Man bör bruka hvarje sak i världen efter dess b.* — *2)* (föga brukl.) Det, hvartill man bestämt, beslutat sig. *Hvad blef slutligen hans b. efter så långt vekande?* — *3)* Hvad som blifvit bestämdt såsom föreskrift, till efterrettelse. *B-erna i en lag, en förordning, ett testamente, en fredstraktat, o. s. v.* — *Syn.* Stadgande, Föreskrift, (i plur.) Stadgar.

BESTÄMMELSEGRUND, m. 3. Skäl, orsak, hvarför man besluter sig till något.

BESTÄMMELSEORT, m. 3. Ort, dit man ämnar sig, eller der man bör vistas i och för tienst, befattning, yrke, uppdrag, o. s. v. *I morgon afreser han till sin b.* — *Syn.* Bestämmelse.

BESTÄMNING, f. 2. *1)* Se *Bestämmande*. — *2)* (mindre brukl.) Se *Bestämmelse*. — *3)* (fil.) Hvarje kännemärke, egenskap, som tillägges eller fränsäges ett föremål. — *Syn.* Kännetecken, Kännemärke.

BESTÄMNINGSORD, n. 3. (gram.) Ord, som närmare bestämmer ett annat ords bemärkelse. I uttrycket *solens ljus är solens b. för ljus*.

BESTÄNDIG, a. 2. *1)* (om sak) Som har bestånd, som fortfar på samma sätt. *Det råder i detta land en b. vår. B. helsa, väderlek. B. lycka, framgång, vänskap, kärlek. Hafva b-a förargelser.* Förkortas ofta i värdslost tal och skrift till *Ständig*. — *Syn.* Varaktig, Stadig, Ut-hållande, Ihållande, Ihållig, Evig. — *2)* (om person) *a)* Som stadigt fortfar i samma tänkesätt, grundsatser, böjelser. *B. i det goda, i kärlek, i vänskap. Varer b-e intill ändan.* — *Syn.* Ständaktig, Stadig, Fast, Oföränderlig, Orubblig. *b)* (mindre brukl.) Som ifrigt fortfar med samma arbete. *B. vid sin bok.* — *Syn.* Trägen, Ihärdig, Flitig.

BESTÄNDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara beständig. — *Syn.* *a)* Varaktighet, Stadighet, Ut-hållighet, Ihållighet. — *b)* Ständaktighet, Fasthet; Ihärdighet, Trägenhet, Flit.

BESTÄNDIGT, adv. 1) Utan uppehör, utan afbrott. *Strömmen rinner b.* — *Syn.* Oupphör-ligt, Oafbrutet, Alltjemt, Alltfort, Alltigenom, Allt i ett, Allt för ett. — *2)* Ganska ofta, tidt och ofta. *Han har b. ondt i tänderna. Han sitter b. på krogen.* — *3)* I alla tider, alltid, evigt. *Hans namn skall b. lifva i människors minne. För b., för alltid.*

BESTÄNKAN, v. a. 3. Stänka öfver med något flytande ämne. *B. med vatten, med luktvatten, med vigvatten. Offerpresterne b-änkte templets väggar med offrens blod. Hans blod b-änkte väggan. B. med färg, med gatsmuts.* — *Syn.* Överstänka. — *Bestänkande, n. 4.* *o. Bestänkning, f. 2.*

BESTÖFLAD, a. 2. (mindre brukl.) Klädd i stöflar.

BESTÖRT, a. 1. (af det tyska *bestürzt*) Som är i ett tillstånd af öfverraskning. *Vara, blifva, göra b. Han blef helb. b. vid dessa ord.* — *Syn.* Se *Förvånad*.

BESTÖRTNING, f. 2. sing. Tillstånd, då själen genom någon plötsligen inträffad obehaglig eller förskräckande händelse bringas ur fattning. *Föreställ dig min b., när jag återsåg min gamla fiende, som jag hade trott vara hundra mil härifrån.* — *Syn.* Se *Förvåning*.

BESTÖTFIL, m. 2. (handtv.) Stor fyrkantfil.
BESTÖTHYFVEL, m. 2. pl. — *hyftar.* Se *Skrothyfvel*.

BESUDLA, v. a. 1. *1)* Göra oren, smutsig, helst med något smörjigt ämne. *B. med ler, träck, gatsmuts.* — *Syn.* Se *Orena*. — *2)* (fig.) Besläcka. *B. med laster. Hennes rykte blir b-dt genom umgänget med sådana menniskor.* — *Syn.* Se *Vanära*. — *Besudlande, n. 4. o. Besudling, f. 2.*

BESUTEN, a. 2. neutr. — *et.* (egentl. part. pass. af *Besitta*) Som innehar tillräckligt stor ägovidd att genom derä idkande grundnärning kunna försörja ett bondehushåll samt utgöra utskylder. Ordet tillhör kameraltalen. [-sutt -.]

BESUTENHET, f. 3. (kameralt.) Egenskapen att vara besuten. [-sutt -.]

BESVARÄ, v. a. 1. *1)* Gifva svar på, åt. *B. någon, ens ord, tilltal, fråga. B. ett bref, en bön, en anhållan.* — *Syn.* Svara på, till, Genmäla. — *2)* (föga brukl.) Gifva utslag från högre ort (på ansökning, hemställan, supplik). — *3)* Tala eller skrifva, för att vederlägga. *B. en invändning, ett inkast, ett argument. B. en anklagelse, beskyllning. B. utfall i en bok, en tidningsartikel, en recension.* — *Syn.* Svara på, Bemöta. — *4)* *a)* Å sin sida göra hvad man bör till tecken, att man iakttagit någon yttring af en annans uppmärksamhet eller goda vilja. *B. en helsning, signal, salut, ett skott. B. ens artighet. Med tillgifvenhet b. ens välvilja.* — *b)* Göra något till försvar emot eller till hämd för ett fiendtligt anfall, angrepp. *B. fiendens gevärssalvor med kanonskott. B. en hotande not med infall i fiendens land. B. en förolämpning med en annan.*

BESVARÄNDE, n. 4. Handlingen, då man besvarar.

BESVARING, f. 2. *1)* (mindre brukl.) Se *Besvarande*.

BESVARINGSSKOTT, n. 3. Skott, hvarmed man besvarar förut lossade signal- eller salutskott.

BESVIKA, v. a. 3. (böjes som *Svika*) Se *Svika*. — *Syn.* Se *Bedraga*. — *Besvikande, n. 4.*

BESVUREN, a. p. 2. neutr. — *et.* (egentl. part. pass. af verbet *Besvärja*) Med edgång bekräftad. Brukas i lagstil. *B. fordran.*

BESVÄGRA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom svägerlag befrunda. *Detta giftermål b-de honom med herr N. De blefvo sålunda b-de. B. sig med någon, med en familj.* — Ordet brukas oftast i part. pass. såsom adjektiv, t. ex.: *De äro b-de med hvarandra.* — *Syn.* Befrunda.

BESVÄR, n. 3. (af det tyska *Beschwerde*) Eigentl.: Hvad som betungar. *1)* Omak och omsorger, som man har vid verkställandet, uträttandet af något. *Jag hade mycket b. med den saken. Det försörskade, gjorde mig mycket b. Hvem vill åtaga sig b-et härmed? Det har icke litet b. med sig allt jemt gå klädd. Medföra, vara förenad med b. Göra någon b. Göra sig b. med, för någon ell. något. Göra sig onödigt b. Gör er (dig, sig) icke b.! säges äfv., när man i snäsigt eller ironiskt ton vill undanbedja sig någons tienst. *Vara till b., se Besvärä, 1. Icke vara rädd om b-et, icke bry sig om den möda, man gör sig, vid förrättandet af ett arbete, verkställandet af ett uppdrag, o. s. v.* — *Syn.* Möda, Omak, Bekymmer, Svårighet, Besvärlighet, Bråk. — *2)* (mest i plur.) Göromål, förrättning, som medför omak och omsorger.*